

JANUAR 1961

Kold kakao

Dagene i januar ligner hinanden. De er mørke med regn og tåge. Ingen sne. Ingen sol.

Kaffebaren er et koldt sted, og lyset er grimt og hvidt.

»Jeg må ikke have herrebesøg på mit værelse,« siger Emilie en tirsdag. »Men ... skal vi ikke prøve alligevel? Værten bor ikke i huset.«

Klubværelset ligger på øverste etage. Emilie låser entrédøren op. Så lister hun og Erik hen ad gangen ind på hendes værelse.

»Sæt dig bare dér.« Emilie taler lavt og peger på en skrivebordstol. Der er ikke andre siddepladser. »Så laver jeg en kop kakao til os.« Hun forsvinder ud på gangen og hen til det fælles køkken. Hun lytter. Bag den ene dør lyder der musik. Der er nogen hjemme.

Da hun kommer tilbage med kakaoen, sætter hun kopperne på skrivebordet, tænder bordlampen og slukker det skarpe lys i loftet.

Erik rejser sig og omfavner hende. Så kysser de hinanden, først forsigtigt, så vildere og vildere.

Eriks hænder glider ned over hendes krop. »Du må ikke,« hvisker hun. Men lidt senere må han alligevel godt. For det er jo ham, det skal være. Han er manden i hendes liv. »Du skal passe på!« siger hun. »Det skal jeg nok,« svarer han.

Og kakaoen bliver kold på skrivebordet.

Ikke tænke så meget

Erik står på stilladset. Han lægger en klat mørtel op på muren, lægger en sten oven på mørtelen, rykker stenen på plads og skraber den ekstra mørtel væk. Sten efter sten. Hans hænder arbejder i deres egen rytme. Hvad